

Redactioneel

ENDODONTOLOGIE

De verscheidenheid aan bijdragen in dit themanummer over de endodontologie zal de lezer een goed overzicht bieden van de huidige stand van zaken op dit terrein. Het zal de algemeen-practicus goed doen te merken dat eigenlijk alle bijdragen praktijkgericht van aard zijn.

Veel dank is in de eerste plaats verschuldigd aan de auteurs. Eén van hen, collega J. M. Genet, is ons in mei van dit jaar op de leeftijd van 45 jaar te vroeg overleden. Zonder anderen te kort te doen, moet juist hij gedurende de laatste twee decennia als een van de voortrekkers van het vakgebied van de endodontologie in Nederland worden beschouwd. Genet was oprichter van de

Nederlandse Vereniging voor Endodontologie en initiator van door velen gevolgd postacademiale cursussen.

Bij de voorbereiding van dit themanummer is bijzonder veel werk verzet door collega P. R. Wesselink. Van zijn voorstellen voor onderwerpen en – minstens zo belangrijk – voor auteurs, is dankbaar gebruik gemaakt. Bovendien heeft collega Wesselink een belangrijk aandeel gehad in de redigerende werkzaamheden rond de manuscripten en heeft hij op die manier zijn toezegging als gastredacteur te fungeren meer dan waargemaakt.

Bij het verwoord zien van zoveel specialistische kennis en kunde dringt zich onver-

mijdelijk de vraag op of er plaats is voor specialisten in de endodontie, vergelijkbaar bijvoorbeeld met de in Nederland zo bediscussieerde tandarts-parodontoloog. De argumenten 'voor' en 'tegen' zullen stellig sterke overeenkomsten tonen. Of een dergelijk specialisme er zal komen is moeilijk te voorspellen. Vooralsnog lijkt de endodontie dermate met de algemene praktijk te zijn verweven, dat de Redactie erop vertrouwt dat dit themanummer al haar lezers zal boeien en niet alleen hen die in het bijzonder in de endodontie zijn geïnteresseerd.

ENDODONTOLOGIE OF ENDODONTIE?

Het bestaan en gebruik van de woorden *Endodontie* en *Endodontologie* naast elkaar, weerspiegelt – in de tijd – de wetenschappelijke ontwikkeling van empirische kennis tot theoretische wetenschap, die dit vakgebied heeft doorgemaakt. Sprak Coebergh rond 1939 nog over 'Pulpa- en wortelkanaalbehandeling', met de start van de Tandheelkunde in 1947 als universitaire studierichting, nam het verlangen naar exactere naamgevingen – het academisch niveau waardig – toe. Zo maakte de *Endodontie* in de praktijk van de opleiding haar entree, vanaf dat moment meer en meer

onderbouwd door de onderzoeksresultaten van de wetenschappers die de *Endodontologie* tot onderwerp van hun studie hadden gemaakt.

Het is niet oninteressant om op dit punt nog even stil te staan bij andere disciplines. Hoewel er tot 1947 van weinig meer dan 'De verzorging van het tandvlees' kon worden gesproken, was er dus alle reden om vóór de instelling van het eerste lectoraat in de Parodontologie nog over *Parodontie* te spreken. Maar het kwam er niet van.

Anders verging het de beoefenaren der

'Tandregulatie'. Zij zagen zich als Orthodontisten met een sprong geëvolueerd tot specialisten in de Dento-maxillaire orthopaedie. Maar terug naar het begin. De algemeen-practicus die – op basis van wat de *Endodontologie* leert – handelt, bedrijft *Endodontie*. Hij/zij verricht een endodontische behandeling. Werd daaraan vooraf advies ingewonnen van een expert, dan is er bovendien sprake van een endodontologisch consult. Zo logisch is dat.

B. Z. Deenik